

1

Kalnai

– **S**veiki. Aš Džinė Splinter. Klausau jūsų. Papasakokite, kas jus neramina...

Šiuos žodžius radijo laidoje „Klauskite Džinės“ kasdien ji ištaria tiek daug kartų, kad jie jau tapo įpročiu, kaip ant avižinių dribsnių užsibarstyti saulėgražų sėklų ar kas rytą pakštelėti sutuoktiniui Adrianui į skruostą, prieš šiam išeinant į darbą.

Tądien Džinė atvyko į „Pokalbių iš širdies FM“ radijo laidų studiją anksti, turėjo perduoti piniginių išmokų ataskaitą apsaugininkui, pasiskundusiam jai, kad neįstengia susimokėti už būsto nuomą. Dar stabtelėjo paplepėti su jauna administratore, kurios vaikinai niekaip nesiryžo rimtiems santykiams.

– Vien dėl savigarbos neturėtum juo akiai pasikliauti. Niekada nepamiršk, kad esi jam neįkainojamas lobis, – maloniai šypsodamasi mokė ją Džinė. – Bet kada gali ateiti pas mane pasikalbėti.

Administratorė nusibraukė skruostu riedančią ašarą.

– Jūs rimtai?

– Pažadėjau – ištesėsiu. Nenukabink nosies, širdele.

Džinė nuėjo lengva širdimi, patenkinta savim, kad žmonės jai patiki asmenines bėdas. Savo apatinių ji niekada neskalbė viešumoje, bet kai draugai liedavo ašaras į vyno „Chardonnay“ taures, ji visada būdavo pirmoji, pasiūlanti gerą patarimą ir pakelį vienkartinį nosinaičių. Jei kiti žvelgė į kelią, nužertą stiklo šukėmis, tai ji regėjo virš kalnų viršūnių tekančią saulę. Turbūt dėl to tūkstančiai žaliojo Grynhamo miestelio ir jo apylinkių gyventojų kasdien klausydavosi jos laidos ir kreipdavosi į ją patarimų.

Per penkiolika darbo metų eteryje Džinė nesusidūrė nė su viena problema, kurios sprendimo nebūtų galėjusi rasti, nesvarbu, ar tai būtų vienatvė, baimė dėl artėjančio išėjimo į užtarnautą poilsį, kūno dismorfija, triukšmingi kaimynai ar patyčios darbe. Ji žarstė patarimus dėl prarastos meilės, slaptos meilės ir tiems, kurie dar niekada nemylėjo. Galingiausia varomoji jėga jos darbe buvo empatija.

Kitų žmonių bėdos vertė ją dar labiau vertinti sėkmingą pačios santuokinį gyvenimą. Jau visai ant nosies dvidešimt penktosios vedybų metinės, ir ji troško atšvęsti tai prabangiai. Kaskart pagalvojus apie šventines atostogas, kurias slapta užsakė Italijoje sau ir savo sutuoktiniui Adrianui, veidą nušviesdavo šypsena. Kitą mėnesį – birželį – jie net tris savaites ilsėsis nedideliame nuostabiame itališkame Vigornovo kaimelyje Bolonijoje. Bus puiki proga atnaujinti santuokinius įžadus, patikrinti meilę ir atsidavimą kits kitam, taip pat ir smagiai praleisti laiką.

Vien pagalvojus apie kokybišką laiką tik dviese su Adrianu kūną užliedavo maloni šiluma. Džinė nekantriai laukė,

kada galės paklaidžioti siauromis Venecijos gatvelėmis saulei leidžiantis ir pasigrožėti Botičelio „Veneros gimimu“ Uficių galerijoje Florencijoje. O labiausiai ji troško šeimoje iš naujo įžiebtį ugnį. Pastaruoju metu ji ir Adrianas būdavo taip įnikę į darbus, kad kasdieniame gyvenime prasilenkdavo kaip du priešingomis kryptimis dideliu greičiu lekiantys automobiliai. Dėl to ji jautėsi daug kam abejinga, nors tai jai visai nebuvo būdinga, juo labiau dabar, kai jų dvidešimt ketverių metų dukra Febė išsikėlė iš namų pas savo sužadėtinį Pitą ir stačia galva puolė ruoštis vestuvėms.

Bendraminčiams, kurių santuoka braškėdavo, Džinė patarė gyventi aktyviau, susirasti naujų pomėgių, pavyzdžiui, kepti namie pyragus ar pavadžioti kaimynų šunis, bet pačiai niekada nesisėkė praktikuoti to, ką patarinėjo kitiems. Jau kurį laiką hormonai siautėjo nebevaldomi, o ant šono klijuojami gydomieji hormonų terapijos pleistrai, turintys slopinti karščio bangas, visai nepasiteisino ir tikrai nebuvo tas stebuklingas vaistas, kokio ji tikėjosi.

Aną savaitę eidama pagrindine miestelio gatve vos susilaukė neatsilapojusi palaidinės ir nepademonstravusi praeiviams nėrinuotos liemenėlės. „Štai, žiūrėkite, aš čia, vis dar geidžiama ir matoma!“ – norėjo sušukti, o iš tiesų troško, kad jos pačios vyras paskatintų ją taip jaustis. Atostogos Italijoje turėtų būti pats tinkamiausias sprendimas.

Atėjusi į darbą ir įžengusi į liftą Džinė susidūrė akis į akį su savo pačios natūralaus dydžio atvaizdu plakate ant sienos. Kaštonų spalvos plaukai sukelti ant pakaušio ir surišti į arklį uodegą, jos galiukas užsiritęs tik jai vienai būdinga bangele, ji vilki šviesiu švarkeliu ir sijonu, avi leopardo raštais išmarginčius aukštakulnius. Veidas gerokai retušuotas, pašalintos visos

raukšlės, virš galvos spindi aureolė, o už nugaros – angelo sparnai.

Džinė Splinter – angeliškoji patarėja, skelbė užrašas.

Džinė suraukė lūpas. Jai nepatiko, kad panaikino raukšles. Jos – tai keturiasdešimt devynerių metų gyvenimiška patirtis, kaip antspaudėliai pase.

Atėjusi į kabinetą pamojo naujajai laidos prodiuseri Tamai. Į „Pokalbių iš širdies FM“ studiją veržėsi visa virtinė jaunų, ką tik mokslus baigusių studentų, trokštančių čia padirbėti ir įgyti patirties, o tada migruoti į platesnius ir gilesnius vandenis. Tamė – naujausia rekrutė. Jos galva buvo pilna idėjų, pro didžiulius akinius juodais rėmeliais žvelgė ambicingos akys.

Tamė didžiuliu greičiu per visą kabinetą atriedėjo prie jos, nepasikeldama nuo kėdės su ratukais.

– Džin, mažule, – prabilo šratinuko galu kaukšėdama sau į dantis. – Pagalvojau, šiandien reiktų pajavairinti laidą ir pakalbinti keletą klausytojų gyvai, jeigu tu nieko prieš. Ką pasakysi?

Džinė atsėdo prie darbo stalo ir susiraukė.

– Manai, neprašausim pro šalį? Laiko turime tik pristatyti laidą ir pasirinktinai išgvildinti kelias problemas. Tokiu būdu aš turiu pakankamai laiko į jas įsigilinti ir duoti geriausią patarimą.

Ji iškart prisiminė gyvą pokalbį eteryje, kai viena moteris, sužinojusi apie savo vyro romaną su kita, padegė jo drabužius. Laimė, jis tuo metu vilkėjo kitais. Po laidos Džinė sulaukė daugybės susirūpinusių klausytojų skambučių ir turėjo juos raminti, esą viskas baigėsi laimingai. Nuo tada visi jos prodiuseriai pageidavo transliuoti iš anksto įrašytus pokalbius.

Tamė pabarbeno pirštais į stalą.

– Nagi, Džin. Šiandien laidos tema – apie iš aptvaro ištrūkusią avių bandą ir atbildėjusią į pagrindinę Grynhamo gatvę. – Mosuodama delnu ji nuvijo žiovuļį. – Negi tau dar nenusibodo senas laidos formatas? Juk nenorėtum, kad „Klauskite Džinės“ taptų misioniere tarp visų patariamųjų laidų.

Džinė prisimerkė. Ji puikiai pažinojo savo auditoriją.

– Populiari, visų mėgstama muzika, klausytojų laiškų skaičymas ir patarimai tiesiai į eterį bei keletas iš anksto įrašytų pokalbių – puikiai pasiteisinusi formulė, – atsakė ji. – O tame naujajame plakate aš atrodau kaip iš serialo „Meilės sala“.

Tamė lėtai suklapsėjo blakstienomis ir vėl ėmė šratinuku stuksenti į dantis.

– Hm, – sumykė kritiškai nužvelgdama Džinę nuo galvos iki kojų. – Na, nepasakyčiau.

Džinė vis dažniau susivokdavo esanti dvigubai vyresnė už savo kolegas. Sunku patikėti ir net juokas ima prisiminus, kad šiemet jai ir Adrianui sukanka po penkiasdešimt. Ji visada mėgo kartoti klausytojams, kad žmogaus amžius – tik skaičiai, bet šitas garbus jubiliejus ją trikdė. Čia ji, žiūrėk, vieną dieną perkasi naujus žvilgančius aukštakulnius, o kitą dieną pagauna save skaitančią internete atsiliepinus apie šilumą sulaikančius naktinius. Ji pirkosi dailius apatinius ir energijos suteikiančius vitaminus. Ji tikrai dar nesijautė sena, bet kartais atrodydavo, kad jaunystė tėra tolimas prisiminimas.

– Aš jau nusprendžiau, – Tamė lyg pistoletu bedė šratinuko galu Džinei į krūtinę. – Atsiliepsime į keletą skambučių tiesioginiame eteryje.

Džinė vos laikėsi nesuurzgusi.

Po kelių minučių ji pradėjo laidą ir paleido į eterį Edo Šyrano, Adelės ir grupės „Coldplay“ dainas, tarp jų įterpdama ir ke-lias savo nuožiūra parinktas iš „Red Hot Chili Peppers“ ir „The Strokes“ albumų.

Dauguma skambinančiųjų ir prašančių patarimo dažniausiai prisistato netikrais vardais, o kartais net pakeičia balsą. Atsiliepusi į *Sutrikusios grynhamietės* skambutį tiesioginiame eteryje Džinė jos klausydamosi kramtė lūpą. Moteris nežinojo, ką pasirinkti: trečiąkart tekėti už doro ir mielo, bet nemylimo vyro ar tęsti romantišką draugystę su gerokai jaunesniu picų išvežiotuju.

– Pabandykite įsivaizduoti save po penkerių metų, – pasiūlė jai Džinė. – Jūs peršalote ir gulite lovoje, susisupusi į šiltą antklodę. Kažkieno ranka švelniai nubraukia plaukus nuo suprakaitavusios kaktos. Jūs atmerkiate akis ir išvystate vienoje rankoje puodelį karštos arbatos, o kitoje – porą paracetamolio tablečių. Kas jums tai atnešė: sužadėtinis ar picų išvežiotojas?

– Turbūt... sužadėtinis, – ištare *Sutrikusioji*.

– Štai jums ir atsakymas. Picą galėsite užsisakyti bet kada ir iš bet kur, o rūpestingumas ir supratimas pakelėse nesimėto.

Džinė užbaigė pokalbį ir ausinėse išgirdo nuobodžiai skambantį Tamės balsą.

– Pasistenk į kitą pokalbį įlieti daugiau aistros, Džin, – prašė ši. – Nenoriu, kad klausytojai pradėtų snausti.

– Aš čia sėdžiu tam, kad padėčiau bėdoje, o ne kutenčiau pažastis, – iškošė Džinė pro sukąstus dantis. Persibraukė delnu surištus ant pakaušio plaukus ir atsiliepė į kitą laukiančiojo eilę skambutį. – Sveiki, aš Džinė Splinter. Klausau jūsų. Papasakokite, kas jus neramina.

Moteris prabilo virpančiu balsu:

– Oi, sveiki. Aš – panelė... Pič.

– Ką gi, labas, panele Pič. Ačiū, kad klausotės mano laidos, – padėkojo Džinė. – Ar turite ką mums papasakoti?

Skambinančioji pradėjo mikčioti:

– Aš jau seniai nebemyliu savo vyro... mes kartu gyvenome tik dėl vaiko. Kažkam prisieki, o tada turi laikytis žodžio visą gyvenimą. Gaila, kad nepasinaudojau proga ir nepasitraukiau anksčiau... Prarasta daug brangaus laiko, o dabar nežinau, ką man daryti.

Džinei krūtinę nudiegę pažįstamas jausmas – užuojautos ilgesys. Jausmas sveikintinas, bet jinai jau išmoko jį valdyti, kad kitų žmonių bėdos per stipriai nepaveiktų pačios.

– Užjaučiu, – ištarė ji. – Regis, jums išties buvo sunku. Praeities jau nepakeisite, bet galite valdyti savo ateitį.

– O jeigu jau per vėlu?

– Versti naują gyvenimo lapą niekada nevėlu. Susitelkite ir pamėginkite išsiaiškinti, ko iš tiesų trokštate gyvenime...

– O jei nežinau, ko noriu? – piktai amtelėjo panelė Pič. – O jei nebesugebu galvoti apie *save*?

Džinė kažką numykė ir padarė reikšmingą pauzę, tuo metu apmąstydamą, ką patarti skambinančiajai. Kartais užtenka žmones tiesiog stumtelėti reikiama kryptimi.

– Pamėginkite surašyti viską, kas jums patinka. Galbūt pasivaikščioti gamtoje ar nueiti į kino teatrą. Pamėginkite iš naujo pažvelgti į *save* ir...

– Galima pamanyti, kad *tai* padės, – nutraukė ją panelė Pič. Jos balsas skambėjo vis pikčiau. – Beje, ką *jūs* apie tai išmanote? Įsivaizduojate esanti ponija Tobulybė, ar ne?

Džinei net plaukai ant galvos pasistojo, išdžiūvo burna. Studiją apgaubė nejauki tylą. Džinė mostelėjo ranka, norėjo

sugauti Tamės žvilgsnį už stiklinės pertvaros, bet prodiuserė nuleidusi galvą naršė telefone.

– Dabar kalbame apie jus, o ne apie mane, – priminė ji paneli Pič. – Neleiskite širdgėlai visai jūsų suėsti.

– Žurnale mačiau tavo ir tavo sutuoktinio nuotraukas. Adrianas jis, taip? Įsivaizduojate, kad jūsų gyvenimas rožėmis klotas?

Džinei ausyse ėmė grėsmingai ūžti. Šio pokalbio klausosi keli tūkstančiai žmonių. Dieve, reikia tikėtis, kad nei Febė, nei Adrianas dabar negirdi. Dukrai ir be *šito* užtenka darbo planuojant vestuves. Džinė brūkštelėjo pirštu sau per kaklą, taip parodydama Tamei, kad jau nori baigti pokalbį.

Tačiau prodiuserė jos nematė.

– Ar nereikėtų pirmiausia pačiai susitvarkyti su savo bėdomis ir tik tada žarstyti patarimus kitiems? – toliau vapėjo panelė Pič. – Ar bent žinai, ką tavo vyrelis krečia darbe? Ir iš viso, ar tu jį *gerai* pažįsti?

Džinė neskubėjo atsakyti, pasitrynė dvigubą raukšlę tarp antakių. Aišku, kad ji pažįsta savo Adrianą. Pradedant ke-
liais apgamais ant nugaros, išsidėsčiusiais taisyklingo rombo forma, baigiant tuo, kad jis skrebutį mėgsta šiltą, o ne karštą, ir kad visi kraštai būtų aptepti sviestu. Miegamajame oras turi būti grynas, todėl jis visada miega prie atviro lango, net ir žiemą, kai Džinei tenka lipti į lovą su vilnonėmis kojine-
mis. Jo galva, poršė – tai meno kūrinys, bet turėti tokią maš-
iną būtų nesolidu. Rytą, kol nesuveiks stipri kava, jis gali būti piktas, o vakare būtinai turi išgerti taurę vyno „Rioja“. Jis myli šunis, bet nekenčia kačių. Mėgsta juodąjį šokoladą ir nie-
kada nevalgo baltojo, o skusdamasis visada dainuoja grupės „Oasis“ dainas.

Ir vis tiek per nugarą kažkas tarsi perbraukė šaltu kaip ledas peiliu.

– Panele Pič, ką turite omeny sakydama?.. – norėjo paklausti Džinė.

– Klausk *jo*, – atšovė panelė Pič.

– *Ko* man *jo* klausti?

Bet ragelyje trekštelėjo ir ryšys nutrūko.

2

Auskaras

Džinė nusiėmė ausines ir nuskubėjo į kabinetą, kur užmetusi koją ant kojos sėdėjo Tamė.

Prodiuserė skubiai nukėlė koją.

– Atleisk, Džine, nemaniau...

– Sakiau, kad nereikia skambučių tiesioginiame eteryje. – Džinė sudavė delnu per stalą. – Matai, kas atsitiko? Dabar klausytojai ims manyti, kad mano šeimoje kažkas negerai. Po penkių mėnesių išteka mano dukra. Ką *ji* pagalvos?

Tamė ramindama kilstelėjo ranką.

– Gerai, gerai, supratau. Prisipažįstu, kalta. Klausyk, paleiskime ką nors taikaus. Gal ką iš grupės „Fleetwood Mac“? O aš tuo tarpu paruošiu tau kavos. – Tamė apsidairė po kabinetą. – Gal verčiau nupirksiu, – ištarė liūdnai.

– Daugiau jokių skambučių tiesioginiame eteryje, – pareiškė Džinė. – Niekada.

Sugrįžusi į studiją ji pamankštino pečius ir pamėgino vėl patogiai įsitaisyti ant kėdės. Perskaitė keletą klausytojų laiškų ir pateikė geriausius patarimus, o skrandis tuo metu vartėsi kūliais. Akies krašteliu sekė į laidą siunčiamus pranešimus.

Kaip jūs? Ar viskas gerai?

Ką, po galais, pridirbo jūsų vyras?

Sprendžiate kitų problemas, bet niekada nepasidalinate savosiomis.

Perskaičiusi pastarąją žinutę Džinė pasišiaušė. Klausytojams ji turi sudaryti stiprios personos įvaizdį, neparodyti savo silpnybių, turi būti kovotoja, o ne nukentėjusioji.

Namo ėjo sparčiu žingsniu, žvelgdama tiesiai prieš save ir nesidairydama į šalis, kad nesugautų praeivių žvilgsnių. Ar klausytojai galėjo pagalvoti, kad panelė Pič šiek tiek kuoktelėjusi? O gal ja patikėjo? Adrianas labai jautriai reaguoja į bet kokį jam viešai rodomą dėmesį.

Prieš porą mėnesių Džinė pasirūpino, kad vietos žurnale apie juodu būtų išspausdintas straipsnis su nuotraukomis. Jai labiausiai patikusi nuotrauka iš fotosesijos „Svečiuose pas Splinterius“ buvo truputį per saldi, bet linksma. Joje Džinė žvilgančioje virtuvėje šaukštu maitina savo vyrelį grybų rizo-tu. Kitoje nuotraukoje jie abu, susikibę už parankių, kartu su Febe stovi savo namų kieme.

Adrianas šiame projekte dalyvavo labai nenoriai. Jis dirbo pardavimų direktoriumi prabangių automobilių atstovybėje „Transporto imperija“ ir buvo labai nepatenkintas, kai

remonto dirbtuvių vaikinai išdidino nuotraukas su jo ekstazės apimtu veidu ir priklijavo ant visų sienų. Kompanijos savininkas Nelsonas iškvietė Adrianą ant kilimėlio ir gerokai išbarė už netinkamai formuojamą savo paties įvaizdį versle. Džinė meldė Dievą, kad Adriano kolegos darbe nebūtų klausęsi jos laidos.

Ji pati manė, kad tos nuotraukos išties vertos dėmesio. Adriano akys mėlynos kaip olandiškas porcelianas, o žvelgiant į iškilus skruostikaulius jai vis dar pilve suplazdendavo drugeliai. Šios nuotraukos buvo puikus patvirtinimas, kad Džinė sukūrė tvirtą ir laimingą šeimą, kad jos santuoka ir namai tokie, apie kokius visada svajojo. Nenorėjo, kad visa tai sugriūtų, kaip sugriuvo jos tėvų atveju.

Įžengusi į namus Džinė vis dar jautėsi sudirgusi; nekantriai laukė iš darbo grįžtančio Adriano ir kad šis patvirtintų, jog panelei Pič trūksta vieno šulo. Virtuvėje priėjusi prie lango pažvelgė į kiemą ir pasigrožėjo išpūdingu vaizdu. Jie gyveno miestelio pakrašty ant nedidelio pusmėnulio formos skardžio, apsupti apačioje banguojančių kalvelių. Pailgo landšafatinio sodo gale turėjo pasistatę didelę pavėsinę įvairioms pramogoms. Vasarą abu su Adrianu mėgo pasikviesti draugų ar kaimynų, pasimėgauti putojančiu „Prosecco“ vynu ar namie keptu Pavlovos desertu.

Jos vyras ramaus būdo, todėl žmonės jo draugijoje jautėsi atsipalaidavę. Gerklinis juokas skambėdavo taip, tarsi jis tuoj suskels dviprasmišką anekdotą. Šie bruožai puikiai padėdavo sužavėti pirkėjus ir išsiūlyti prabangų automobilį, tačiau kalbant apie asmeniškumus dalykus viskas buvo kitaip. Tik Džinė ir Febė gebėjo pamatyti ženklus, išduodančius Adriano susierzinimą, kai jo akių vokai parausdavo, veidas įsitempdavo

kietai sukandus dantis. Kai Džinė bandydavo paklausti, kas ji neramina, rezultatas būdavo toks pat, kaip buku peiliu pamėginti atidaryti austrės geldelę.

Kaip užuominą į netikėtą atostogų šalį Džinė vakarieinei paruošė spagečių ir tiramisu desertą. Atspausdintą lapą su kelionės patvirtinimu pakišo po savo lėkštės padėkliuku ir vis žvilgčiodama į laikrodį kelis kartus perlankstė servetėles. Adrianas vėlavo jau keturiasdešimt penkias minutes. Šiaip jau ji nebūtų jaudinuisis, bet šiandien galvoje nesiliovė valsą šokę panelės Pič žodžiai.

Ko man ji paklausti? – galvojo Džinė.

Laukdama telefone naršė po internetines parduotuves. Akys nušvito, kai pamatė aukštakulnius atviromis nosimis ir tokios pomidorų spalvos, kokios dar neturėjo. Elektroninis skrandžio veržimo diržas buvo parduodamas už pusę kainos – tai bent geras pasiūlymas.

Nors tylus balsas galvoje kuždėjo „daugiau jokių pirkinių“, Džinė vis tiek spustelėjo mygtuką *pirkti*. Išgirdusi atsidarant lauko duris, įsimetė mobilųjį švarkelio kišenėn ir nusku-bėjo į priekambarį pasitikti vyro.

– Sveikutis.

– Labukas, – atsakė Adrianas.

– Kaip dienele? Gera buvo?

– Fantastiška. – Jis atsainiai pakštelėjo jai į skruostą.

Džinė prikando lūpą. Jai pasirodė, kad jo balsas nuskambėjo truputį dirbtinai. Ji lūkuriavo. Gal jis užsimins klausęsis jos laidos? Tačiau sekundės kapsėjo, ir ji palengva nusiramino.

Adrianas nunešė dokumentų lagaminėlį į kabinetą pirmame aukšte, kur spintoje laikė savo tualetinius reikmenis ir ketletą kasdienių drabužių.

Kol jis rengėsi, Džinė stovėjo atsirėmusi į durų staktą.

– Paruošiau vakarienę, paskui norėsiu tau kai ką pasakyti, – žaismingai pranešė ji.

– Tikrai? Puiku. Mirštu iš alkio. Kažkas gardžiai kvepia.

– Šiandien vakarienė itališka.

– Nerealų, – atsakė Adrianas.

Džinės antakiai šovė aukštyn. Kada jis pradėjo vartoti *šitą* žodį? Jam išėjus iš kabineto Džinė negalėjo atitraukti akių nuo jo siaurų tamsiai mėlynų džinsų, kuriais aptemptos kojos atrodė kaip viščiuko kulšėlės. Ar ne per jaunatviškai jis vilki būdamas solidaus amžiaus? Jam atėjus į valgomąjį Džinė žvilgtelėjo į logotipą ant užpakalinės kelnių kišenės ir vos neužspringo. Tai juk pati brangiausia firma!

Aną savaitę ji vonios kambaryje rado dirbtinio įdegio kremo tūtelę ir vos susilaikė iš džiaugsmo neapkabinusi savo vyro. Adrianas, lygiai kaip ir ji, turbūt stengėsi darbe neatsilikti nuo jaunesnių kolegų.

Kelių Džinės draugių vyrai, sulaukę pusamžio, išsitatuiravo dilbius nuo plaštakų iki alkūnių ar nusipirko motociklus, o ji išsisuko palyginti lengvai. Ji nieko nesakė Adrianui, nes nenorėjo jo trikdyti.

– Negerai, kad Nelsonas verčia tave dirbti viršvalandžius, – papriekaištavo ji, abiem susėdus prie stalo.

Džinė papildė vyno „Chianti“.

– Nieko baisaus, tokia darbo specifika. – Adrianas paskaitė etiketę ant vyno butelio ir patenkintas linktelėjo. – Pastaruoju metu rinkoje pasirodė keletas naujų automobilių modelių, ir klientams reikia daugiau laiko apsispręsti, kurį pirkti esant dabartinei finansinei situacijai. Elektra varomuose automobiliuose pristatoma visa gama naujausių technologijų.

Džinė užspaudė žiovilį. Kartais jų pokalbiai prie vakarienės stalo būdavo nuobodūs, bet sprendama kitų žmonių problemas ji gerai žinojo, kad su tuo susiduria dauguma seniai susituokusių porų.

– Nė trupučio neabejoju, kad pastaruoju metu tu daug ir įtemptai dirbi, todėl ir atrodei pavargęs. Gal reikėtų pagerti didesnę vitamino B12 dozę?

Adrianas sukiojo ant piršto sutuoktusių žiedą. Taip jis elgėdavosi susinervinęs.

– Man viskas *gerai*. Valgykime, – paragino.

Jis su pasigardžiavimu šveitė spagečius, o Džinė negalėjo kąsnio nuryti. Ji troško kuo greičiau papasakoti jam apie atostogas ir vylėsi, kad tai padės išguiti iš galvos incidentą su panele Pič.

– Sparčiai artėja mūsų tuoktuvių metinės, – vėl prabilo ji.

– Mudu kartu jau trisdešimt vienus metus ir dvidešimt penkerius, kaip vedę, – patikslino Adrianas, gurkšnodamas vyną. – Žinai... eina sau!

Džinei patiko jo sentimentalumas, tik Adriano balsas skambėjo kažkaip abejingai. Palietus atostogų patvirtinimo lapą širdis neramiai suspurdėjo.

– Žinau, darbe esi labai užsiėmęs, tad aš suorganizavau mudviem šventę. Italijoje radau pasakiškai gražų viešbutuką. Jis vadinasi „Grand Hotel Castello Bella Vista“. Ten yra puikus spa centras ir išpūdingi kambariai, tad manau... – ir nutilo, nes Adrianas iškėlė pirštą ir pasukiojo prieš laikrodžio rodyklę.

– Pala pala, – ištarė. – Šiomet mes *negalime* vykti atostogų.

Džinė suspaudė rankoje šakutę. Pajuto kakle pulsuojant miego arteriją.

– Mes visada birželį vykstame kur nors atostogauti, – priminė ji.

– Gaila, kad anksčiau tavęs neperspėjau. Turiu daug darbo ir negaliu išeiti atostogų.

Staiga kambaryje tapo žemiškai šalta.

Džinė sukosėjo.

– Mūsų sidabrinės vestuves reikėtų atšvęsti ypatingai. Artėja ir mudviejų penkiasdešimtmečiai. Trys savaitės saulėje Italijoje bus tobulos. Gera proga mudviem pailsėti ir... susijungti iš naujo, – kiek tyliau, beveik pakuždomis užbaigė mintį. – Pamaniau, jog būdami tenai galėtume atnaujinti santuokos įžadus...

– *Trys savaitės?* – Adrianas spoksojo į ją išvertęs akis. – Ne, aš negaliu. Tokių ilgų atostogų negaliu sau leisti.

Ištikta panikos Džinė pradėjo vebinti kas papuola:

– Jei gražiai paprašysi, neabejoju, kad Nelsonas supras ir išleis. Esi jo dešinė ranka ir visada birželį dviem savaitėms išeiini atostogų.

Adrianas susimąstęs pasitrynė smakrą.

– Galėtume atšvęsti sukaktuves ir kitaip. Pavyzdžiui, skaniai pavakarieniauti su Febe ir Pitu ar...

Džinė suraukė lūpas. Ji niekada neprisipažino jam jaučianti gyvenimo tikslų stoką, nes nenorėjo jo nervinti. Savo vyro akyse ji visada stengėsi atrodyti linksma ir pasitempusi, tačiau vakarienė dviese niekada neįžiebs tos aistros, kurios ji taip troško. Žvilgtelėjusi į kelionės kainą užsakymo patvirtinimo lape staiga suvokė, kokia toji suma didelė.

– Aš jau nupirkau kelionę, – tyliai ištarė.

Adrianas su triukšmu numetė įrankius ant lėkštės.

– *Ką?*

– Mes skrisime į Boloniją.

Jis garsiai suvaitojo ir delnais užsidengė akis.

– Kaip tu gali priimti tokius sprendimus su manim nepasitarusi, Džine? Darbe vaikinai mane iki šiol vadina Adrianu Svajokliu po tos tavo surengtos fotosesijos žurnalui. Liaukis reguliavusi mano gyvenimą.

Ištikta šoko ir jo žodžių įžeista iki širdies gelmių Džinė spoksojo į Adrianą.

– Aš tik norėjau padėti. O tos nuotraukos liks Febei, ji brangins jas visą gyvenimą. – Ji uždėjo delną jam ant žasto. – Atostogos vasarą padės tau atsipalaiduoti.

Adrianas piktai žiūrėjo į ją.

– Tu jau daraisi Džine, patekusiųjų į beviltišką padėtį šventąja globėja*.

Džinė kiek pamąstė ir priėmė tai kaip komplimentą.

Vakarienė slinko dygioje tyloje. Galų gale Adrianas prabilo:

– Šitas tiramisu labai gardus.

Džinė suprato tai kaip atsiprašymą.

– Ačiū, – padėkojo ji.

Adrianas atsilošė ant kėdės ir įdėmiai pažiūrėjo į ją.

– Nenorėjau tavęs iš anksto gąsdinti, bet dabar turiu pasakyti, kad pas mus darbe ruošiamasi mažinti etatus, todėl turiu pasirodyti nepakeičiamas. Man jau tuoj penkiasdešimt, o darbo vietų rinka šiuo metu žvėriškai sudėtinga. Man ant kulnų lipa gerokai jaunesni, dinamiškesni žmonės. Neabejoju, kad mums reikės prisidėti pinigais prie Febės vestuvių ir medaus mėnesio, užuot švaisčius juos prašmatnioms atostogoms Italijoje.

* Užuomina į šventąją Ritą Kašietę iš Kasijos (1381–1457). (Čia ir toliau – vert. past.)

Džinei užkaito skruostai. Įdomu, kiek pinigų liko banko sąskaitoje, jai sumokėjus už atostogas?

Adrianas išvirė kavos ir padavė jai puodelį. Abiem tyliai ją gurkšnojant, nuotaika pamažu giedrėjo.

– Beje, o kaip prabėgo tavo diena? – paklausė jis.

Džinė prisiminė, kaip braukė pirštu sau per kaklą „Pokalbių iš širdies FM“ studijoje.

– Aaa, – sumykė ji, žvelgdama į puodelį. – Ar šiandien tau niekas nieko nesakė apie mano laidą?

– Kodėl turėjo? – Adrianas įtraukė galvą į pečius, lyg bijotų antausio.

– Paskambino kažkokia kvaiša. Moteris apgailestavo dėl nenusisekusio gyvenimo. Bandžiau ją atjausti, bet ji užsipuolė mane ir išvadino ponia Tobulybe. – Ji dėbtelėjo į vyrą. – Pas-kui paklausė, ar gerai tave pažįstu.

Ūmai kairysis Adriano skruostas sutrūkčiojo.

– Ar kalbėjotės tiesioginiame eteryje?

– Taip, – skubiai atsakė Džinė. – Bet nesijaudink, viskas bus gerai...

Adrianas triukšmingai atsistūmė su kėde nuo stalo.

– Nieko gero. Kas bus, jei apie tai sužinos Nelsonas? – Jis pašoko nuo kėdės ir ėmė sukti ratus po valgomąjį. – Mane tai žemina.

Džinei ėmė stigti oro. Iš kūno lyg iš pradurto rato jis net pasišvilpdamas ėmė veržtis lauk.

– Aš čia niekuo dėta, – tyliai pasakė ji. – Čia kalta panelė Pič.

– *Kas?* – Adrianas skėstelėjo rankomis. – Nuostabu. Tiesiog *nuostabu*.

Džinė atsistojo ir priėjusi prie jo ėmė glostyti jam ranką.

– Būk geras, važiuojam kartu atostogauti. Visa tai greit bus pamiršta ir... – Staiga jai atėmė žadą, nes pamatė tai, ko anksčiau nebuvo pastebėjusi: mažą skylutę kairės ausies lezgelyje. Suraukusi kaktą paklausė: – Prasadūrei ausį?

Adrianas pažiūrėjo į ją taip, kad jai net rankos nusviro. Su aptemptais džinsais ir nenatūraliu įdegiu Džinei jis atrodė kaip aktorius scenoje ar gerokai senstelėjęs grupės muzikantas, bet tik ne jos vyras.

– Prasadūriau senių seniausiai, – atšovė jis ir pasuko galvą taip, kad ji nematytų ausies.

Džinė prisimerkė ir nepatikėjusi įtariai pažvelgė į jį.

– Man regis, tu manimi nebepasitiki, – ištarė jis.

Džinė papurtė galvą.

– Ne ne, pasitikiu.

– Man taip neatrodo. – Adrianas prasmuko pro ją ir nūžingsniavo į darbo kabinetą.

Jis kalbėjo piktai, ir ji nesuprato, iš kur tas pyktis. Atrodė, jis dėl visko nori apkaltinti ją, ir Džinė drebančiomis kojomis nusekė paskui jį.

Ar tu jį gerai pažįsti? – galvoje aidėjo panelės Pič žodžiai.

– Suprantu, etatų mažinimas gali tave neraminti, – pasakė ji. – Turiu keletą lankstinukų apie...

Tačiau Adrianas nekreipė į ją dėmesio ir toliau kažko ieškojo spintoje ant lentynų.

– Mes jau kurį laiką tolstame vienas nuo kito, – pareiškė jis ir pasilenkęs ištraukė iš po rašomojo stalo lagaminą, kurio ji nebuvo mačiusi. – Mudviejų niekas nebesieja. Ypač dabar, kai Febė išėjo iš namų.

Džinei atvipo žandikaulis.

– *Netiesa*. Mums patinka kviestis draugus vakarienės, kartu žiūrėti filmus... – Ir nutilo neužbaigusi sakinio.

Prisiminė šeštadienio vakarais vykstančias diskusijas, kokį filmą pasirinkti. Šiurpūs kriminalai, kuriuos mėgo Adrianas, jai buvo per žiaurūs, o jis nekenė romantinių komedijų ir draminių serialų, todėl tekdavo griebtis kompromiso ir rinktis populiarius veiksmo ar įtempto siužeto filmus.

Adrianas pasitrynė delnu sprandą.

– Per ilgus metus mūsų santykiai pasikeitė, mes irgi jau nebe tokie, kokie buvome anksčiau. Mūsų santuokoje atsirado plyšių ir jie tik gilėja.

– *Ne*, – bandė ginčytis Džinė. – Mes laimingi...

– Tu taip įnikusi spręsti svetimas bėdas, kad nebematai savųjų. Man reikia iš čia dingti, pasitraukti toliau nuo tavęs. Mane šie namai dusina, nekenčiu, kai man nuolat nurodinėjama, ką turiu daryti. Darbe vienos bėdos, dabar dar ir namie jų iki kaklo.

– Tau turbūt protas aptemo, Adrianai. Mums reikia bent kiek pabūti kartu. Vieniems.

– *Džine*, liaukis. – Jis staigiai atsisuko į ją ir sugriebęs už žastų įdėmiai pažiūrėjo į akis.

Akimirksnį jai pasidingojo, kad jis tuoj ją pabučiuos. To troško visomis kūno ląstelėmis.

– Mudviem reikia pagyventi *atskirai*, – pareiškė jis. – Aš jau seniai svarstau apie skyrybas ir gailiuosi, kad neužsiminiau apie tai anksčiau. Apmaudu, kad tenka pranešti tai šitokiu būdu.

– *Skyrybas?* – Džinės balsas drebėjo.

Kaip čia nutiko, kad gardi vakarienė išprovokavo tokią pabaigą? Ar tai iš tiesų vyksta? Ji su siaubu žiūrėjo, kaip Adrianas stvėrė už rankenos lagaminą ir išvilko jį į prieškambarį.

– Neabejoju, kad taip bus geriausia, – pasakė jis.

– Ne...

Adrianas stovėjo nuleidęs galvą, kažką mąstydamas, paskui atidarė duris.

Džinė uždėjo delną vyrui ant nugaros, bet jis žengė į gatvę ir užtrenkė paskui save duris. Ji vėl jas atsidarė ir apimta nevilties žiūrėjo, kaip jis nuskuba tolyn.

– Adrianai! – dar bandė šaukti, bet jokio atsako.

Sugrįžo į prieškambarį, rankos nusviro. *Skryblos*. Šis žodis aidėjo galvoje, o kūnas suglebo kaip drebučiai.

Ji įnirtingai suko galvą, kokį patarimą duotų kitam, atsidūrusiam jos kailyje. *Nurink, nepanikuok ir nusiteik pozityviai*.

Šįkart patarimas sau pačiai pasirodė esąs niekam tikęs.